

Forslag

til

Lov om ændring af lov om foranstaltninger i anledning af svangerskab m. v.

Fremsat den 7. februar 1967 af *Morten Lange, Pia Dam, Poul Dam, Hanne Reintoft, Sigsgaard og Vivike.*

§ 1.

I lov nr. 177 af 23. juni 1956 om foranstaltninger i anledning af svangerskab m. v. foretages følgende ændringer:

1. § 1 ophæves, og i stedet indsættes:

„§ 1. En kvinde, der er bosat her i landet, kan få sit svangerskab afbrudt, såfremt hun efter rådgivning om samfundets hjælpeforeanstaltninger for familie og børn fastholder ønsket om svangerskabsafbrydelse.

Stk. 2. Hvor der er alvorlig fare for kvindens liv eller helbred, kan svangerskabsafbrydelse foretages uden at kvinden er bosat her i landet.“

2. § 2 ophæves, og i stedet indsættes:

„§ 2. Svangerskabsafbrydelsen skal foretages inden udgangen af 12. svangerskabsuge, dersom ikke ganske særlige hensyn taler for en forlængelse af denne frist.

Stk. 2. Svangerskabsafbrydelsen må, medmindre den er begrundet med en alvorlig fare for kvindens liv eller helbred, ikke finde sted, før følgende betingelser er opfyldt:

1) Kvinden skal ved ansøgning om svangerskabsafbrydelse henvende sig til den stedlige mødrehjælpsinstitution, hvor hun grundigt skal orienteres om de hjælpeforeanstaltninger, samfundet kan yde, såfremt hun gennemfører svangerskabet. Ved samme lejlighed skal hun af en læge orienteres om indgrebets art. Der skal herefter gives kvinden tid til grundigt at overveje, om hun fastholder sit ønske om svangerskabsafbrydelse. Hvis hun ønsker indgrebet foretaget, skal kvinden herefter inden 7 dage på mødrehjælpsens begæring modtages på det

sygehus (sygehusafdeling), hvorunder hun hører.

2) Er kvinden under 18 år og ugift eller umyndiggjort i personlig henseende, skal der så vidt muligt indhentes en skriftlig erklæring fra forældremyndighedens indehaver, henholdsvis værgeren, men pågældendes samtykke kræves ikke. Beslutning om indgreb kan ikke træffes uden kvindens samtykke.

3) Er kvinden på grund af sindssygdom, åndssvaghed eller af andre årsager ude af stand til at forstå betydningen af indgrebet, kan begæringen om dettes foretagelse fremsættes af en hertil efter indstilling af de sociale udvalg beskikket særlig værge. Der skal dog foreligge tungtvejende argumenter fra værgens side for, at indgrebet kan ske uden den pågældende kvindes samtykke. Værgens indstilling skal godkendes af Mødrehjælpsens Samråd.

4) Kvindens ægtefælle eller samlever skal, såfremt særlige hensyn ikke taler herimod, have lejlighed til, inden beslutning træffes, at orienteres om samfundets hjælpemuligheder for familie og børn og om indgrebets art. Såfremt kvinden er gift, skal om muligt skriftlig erklæring indhentes fra ægtefællen, men pågældendes samtykke behøves dog ikke.“

3. § 3 ophæves, og i stedet indsættes:

„§ 3. Afbrydelse af svangerskab må kun foretages af en autoriseret læge på et af statens eller kommunens sygehuse eller på et privat sygehus, der modtager offentlig støtte, eller på hvilket patienter indlægges for offentlig regning.

Stk. 2. Hvor der er alvorlig fare for kvindens liv eller helbred, kan bestemmelse om svangerskabsafbrydelse træffes af sygehuse-sets overlæge i samråd med kvinden, medmindre ganske særlige omstændigheder taler herimod.“

4. § 5 ophæves.

5. I § 6, der herefter bliver § 5, ophæves *stk. 1, stk. 2, stk. 3* og *stk. 5*.

6. § 7 bliver herefter § 6.

7. I § 8, der herefter bliver § 7, ændres „§§ 6 og 7“ til: „§§ 5 og 6“, og 2. punktum udgår.

8. § 9, der herefter bliver § 8, ophæves, og i stedet indsættes:

„§ 8. Udgifterne i anledning af svangerskabsafbrydelse afholdes efter de gældende regler for almindelig sygdomsbehandling.“

9. § 10, der herefter bliver § 9, ophæves, og i stedet indsættes:

„§ 9. Der kan af staten ydes kommuner eller private foreninger eller organisationer, som påtager sig organiseringen og driften af et oplysningsarbejde over for befolkningen om seksualhygiejne, refusion af udgifterne herved.

Stk. 2. Udgifterne ved ydelsen af de i *stk. 1* nævnte statstilskud afholdes ved bevilling på de årlige finanslove.“

10. § 11, § 12 og § 13 bliver herefter § 10, § 11 og § 12.

11. I § 13, *stk. 4*, udgår ordene „i de i § 3, *stk. 3*, omhandlede tilfælde“.

§ 2.

Denne lov træder i kraft ved stadfæstelsen.

Bemærkninger til lovforslaget.

I. Almindelige bemærkninger.

Den gældende lov, lov nr. 177 af 23. juni 1956 om foranstaltninger i anledning af svangerskab m. v., er blevet til på grundlag af en betænkning (nr. 96/1954 — Betænkning angående ændring af svangerskabslovgivningen m. v.) afgivet af den af justitsministeriet den 9. januar 1950 nedsatte kommission.

Lovforslaget blev behandlet af folketinget i samlingen 1954-55. (Forslaget Folketingstidende tillæg A. sp. 1151, fremsættelse Folketingstidende sp. 2509, 1. behandling Folketingstidende sp. 2576, beretning Folketingstidende tillæg B. sp. 913) og igen i samlingen 1955-56. (Forslaget Folketingstidende tillæg A. sp. 121, fremsættelsen Folketingstidende sp. 64, 1. behandling Folketingstidende sp. 349, betænkning Folketingstidende tillæg B. sp. 609, 2. behandling Folketingstidende sp. 4455, tillægsbetænkning Folketingstidende tillæg B. sp. 639 og 751, 3. behandling Folketingstidende sp. 4872 og 5063).

II. Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser.

Til § 1.

Til nr. 1.

Den foreslåede nye § 1 indeholder forslaget hovedregel, at en kvinde efter rådgivning frit, hvis hun ønsker det, kan få sit svangerskab afbrudt.

Til nr. 2.

Den foreslåede nye § 2 omhandler de betingelser, som samfundet stiller, for at kvinden i henhold til forslaget § 1, nr. 1, kan få sit ønske om svangerskabsafbrydelse opfyldt.

Svangerskab, der er opstået efter overgreb mod kvinden eller ved anden ulovlig handling, indgår under denne paragraf, og den særlige, etiske indikation opretholdes ikke særskilt. Der er her især taget hensyn til, at dokumentation af en kriminel handling kan tage for lang tid i forhold til indgrebets rimelige frister. En rådgivning vil i øvrigt ofte netop i disse tilfælde være ønskelig. De nævnte tilfælde må dog gøre krav på, at særlige hensyn kan tages.

Den i *stk. 1* fastsatte tidsfrist er en indskrænkning af nugældende frister. Indskrænkningen er bl. a. muliggjort ved, at mødrehjælpsinstitutionen ikke skal foretage de i gældende lov nævnte undersøgelser og en samrådsbeslutning kun kræves i undtagelsestilfælde.

Stk. 2, nr. 1, erstatter den i gældende lovs § 3 fastsatte fremgangsmåde.

Stk. 2, nr. 2, 3 og *4*, svarer til gældende lovs § 2, dog med enkelte ændringer og tilføjelser.

ad *stk. 2, nr. 1*. Mødrehjælpen må fastsætte nærmere retningslinjer for den her angivne orientering. Den bør dog også omfatte oplysning om svangerskabsforebyggende midler. Der må være

adgang til, at den lægelige rådgivning også kan omfatte psykiatrisk bistand. Samtidig med dette forslags gennemførelse må loven om mødrehjælpsinstitutioner revideres, sådan at den bringes i overensstemmelse med forslaget.

ad stk. 2, nr. 2. I andet punktum fastsættes det, at kvindens samtykke er nødvendigt til svangerskabsafbrydelse, selv om hun er undergivet forældremyndighed. Dette kan siges at være en undtagelse fra myndighedslovens regel om, at forældremyndighedsindehaveren er beføjet til at træffe bestemmelse om barnets personlige anliggender, selv om denne lov givetvis ikke har tænkt på en adgang til fri svangerskabsafbrydelse.

ad stk. 2, nr. 3. Bestemmelsen dækker delvis den såkaldte eugeniske indikation. Svangerskabsafbrydelse efter eugenisk indikation i øvrigt kan ske efter bestemmelserne i stk. 2, nr. 1, og kan efter omstændighederne kræve særlige hensyn.

Til nr. 3.

Den foreslåede nye § 3, stk. 1, svarer til gældende lovs § 3, stk. 1.

Den foreslåede nye § 3, stk. 2, er en ændring af gældende lovs § 3, stk. 2. Særligt skal fremhæves, at kvinden, medmindre ganske særlige omstændigheder taler herimod, skal give sygehusets overlæge sit samtykke til svangerskabsafbrydelsen.

Til nr. 8.

Forslaget indeholder bestemmelse om, at udgifterne ved svangerskabsafbrydelsen bør dækkes efter de gældende regler for almindelig sygdomsbehandling. Dette er motiveret med, at det anses for ønskværdigt, at alle kvinder uanset økonomiske vilkår lader sig underkaste den lægeligt mest forsvarlige behandling på sygehus, fremfor at indgrebet foretages på ukvalificeret vis. Ligeledes anses det for ønskværdigt, at et abortindgreb af sygehus- og sundhedsvæsen behandles efter de regler, der er gældende for sygdomsbehandling.

Til nr. 9.

Da det må anses for nødvendigt, at oplysningsarbejdet om svangerskabsforebyggelse udbygges, bestemmes det, at der ydes fuld refusion over de årlige finanslove.

Bilag.

Den gældende lov findes i venstre spalte, medens de foreslåede ændringer findes i højre spalte.

Gældende lov:

§ 1. En kvinde kan få sit svangerskab afbrudt i følgende tilfælde:

1) Når svangerskabets afbrydelse er nødvendig for at afværge alvorlig fare for kvindens liv eller helbred. Ved bedømmelsen af denne fare skal der på grundlag af en vurdering af samtlige omstændigheder, herunder de forhold, hvorunder kvinden må leve, tages hensyn ikke alene til fysisk eller psykisk sygdom, men også til tilstedeværende eller truende fysiske eller psykiske svækkelsestilstande.

2) Når kvinden er blevet besvangret under sådanne omstændigheder, som omhandles i Borgerlig Straffelov af 15. april 1930 § 210 eller § 210, jfr. § 212, samt når svangerskabet skyldes krænkelse af kvindens kønsfrihed under sådanne omstændigheder, der omhandles i straffelovens §§ 216-223 eller disse paragraffer sammenholdt med § 224.

3) Når der er nærliggende fare for, at barnet på grund af arvelige anlæg eller på grund af beskadigelser eller sygdom, pådraget i fosterlivet, vil blive lidende af sindssygdom, åndssvaghed, andre svære mentale forstyrrelser, epilepsi eller alvorlig og uhelbredelig abnormitet eller legemlig sygdom.

4) Når i ganske særlige tilfælde alvorlige fysiske og psykiske defekter eller andre lægeligt begrundede forhold medfører, at kvinden skønnes uegnet til at tage vare på sit barn.

Stk. 2. Afbrydelse af svangerskab må i de i § 1, stk. 1, nr. 2-4, omhandlede tilfælde normalt ikke foretages efter udløbet af den 16. svangerskabsuge.

Stk. 3. Skyldes svangerskabet krænkelse af kvindens kønsfrihed under sådanne omstændigheder, som omhandles i straffelovens § 216, § 217, stk. 2, § 218 og § 221 eller

Forslag:

1. § 1 ophæves, og i stedet indsættes:

„§ 1. En kvinde, der er bosat her i landet, kan få sit svangerskab afbrudt, såfremt hun efter rådgivning om samfundets hjælpeforanstaltninger for familie og børn fastholder ønsket om svangerskabsafbrydelse.

Stk. 2. Hvor der er alvorlig fare for kvindens liv eller helbred, kan svangerskabsafbrydelse foretages, uden at kvinden er bosat her i landet.“

Gældende lov:

disse paragraffer sammenholdt med § 224, må afbrydelse af svangerskab ikke finde sted, medmindre der er sket anmeldelse til politiet om forbrydelsen og anmeldelsen — efter stedfunden politiundersøgelse — ikke er afvist som urigtig.

Stk. 4. Såfremt svangerskabsafbrydelse skal foretages på grund af sådanne arvelige anlæg, som omtales i § 1, stk. 1, nr. 3, og disse anlæg stammer fra kvinden, vil der i forbindelse med svangerskabsafbrydelsen uden særlig tilladelse kunne foretages sterilisation af kvinden, såfremt hun indvilliger heri og ikke særlige grunde taler derimod. Bestemmelserne i § 2, nr. 1 og 3, finder anvendelse i sådanne tilfælde.

§ 2. Svangerskabsafbrydelse må, medmindre den er begrundet i en som følge af sygdom foreliggende alvorlig fare for kvindens liv eller helbred, ikke finde sted, forinden følgende betingelser er opfyldt:

1) Er kvinden under 18 år eller umyndiggjort i personlig henseende, skal der indhentes samtykke fra indehaveren af forældremyndigheden, henholdsvis værgen, medmindre afgørende omstændigheder taler derimod.

2) Er kvinden på grund af sindssygdom, åndssvaghed eller af andre årsager ude af stand til at forstå betydningen af indgrebet, kan begæringen om dettes foretagelse fremsættes af en hertil efter indstilling af det sociale udvalg beskikket særlig værge eller, for så vidt hun er inddraget under forsorg af en statsanstalt eller en i henhold til § 67 i lov om offentlig forsorg godkendt anstalt, af anstaltslederen.

3) Er kvinden gift og samlever med sin ægtefælle, skal der gives denne lejlighed til at udtale sig, medmindre særlige omstændigheder taler derimod.

Forslag:

2. § 2 ophæves, og i stedet indsættes:

„§ 2. Svangerskabsafbrydelsen skal foretages inden udgangen af 12. svangerskabsuge, dersom ikke ganske særlige hensyn taler for en forlængelse af denne frist.

Stk. 2. Svangerskabsafbrydelsen må, medmindre den er begrundet med en alvorlig fare for kvindens liv eller helbred, ikke finde sted, før følgende betingelser er opfyldt:

1) Kvinden skal ved ansøgning om svangerskabsafbrydelse henvende sig til den stedlige mødrehjælpsinstitution, hvor hun grundigt skal orienteres om de hjælpeforanstaltninger, samfundet kan yde, såfremt hun gennemfører svangerskabet. Ved samme lejlighed skal hun af en læge orienteres om indgrebets art. Der skal herefter gives kvinden tid til grundigt at overveje, om hun fastholder sit ønske om svangerskabsafbrydelse. Hvis hun ønsker indgrebet foretaget, skal kvinden herefter inden 7 dage på mødrehjælpens begæring modtages på det sygehus (sygehusafdeling), hvorunder hun hører.

2) Er kvinden under 18 år og ugift eller umyndiggjort i personlig henseende, skal der så vidt muligt indhentes en skriftlig erklæring fra forældremyndighedens indehaver, henholdsvis værgen, men pågældendes samtykke kræves ikke. Beslutning om indgreb kan ikke træffes uden kvindens samtykke.

3) Er kvinden på grund af sindssygdom,

Gældende lov:

§ 3. Afbrydelse af svangerskab må kun foretages af en autoriseret læge på et af statens eller kommunens sygehuse eller på et privat sygehus, der modtager offentlig støtte, eller på hvilket patienter indlægges for offentlig regning.

Stk. 2. Såfremt faren for kvindens liv eller helbred i de i § 1, stk. 1, nr. 1, omhandlede tilfælde er begrundet i sygdom og dette er konstateret på et af de i nærværende paragrafs stk. 1 omhandlede sygehuse, kan bestemmelse om svangerskabsafbrydelse træffes af sygehusets overlæge.

Stk. 3. Ønsker i andre tilfælde en kvinde sit svangerskab afbrudt, må hun rette henvendelse herom til en mødrehjælpsinstitution. Den pågældende mødrehjælpsinstitution undersøger, om de i §§ 1 og 2 fastsatte betingelser for indgrebet foretaget er til stede, og bør herunder i almindelighed indhente oplysninger fra kvindens sædvanlige læge. Tillige skal mødrehjælpsinstitutionen i fornødent omfang søge assistance af speciallæge, indhente erklæring fra arvebiologisk institut eller lade kvinden indlægges på sygehus eller dertil egnet hjem til observation eller behandling. Bestemmelse om, hvorvidt svangerskabsafbrydelse kan foretages, træffes derefter af det i § 6 A, stk. 1, i lov nr. 119 af 15. marts 1939 om mødrehjælpsinstitutioner, som ændret ved lov nr. 176 af 23. juni 1956, omhandlede sam-

Forslag:

åndssvaghed eller af andre årsager ude af stand til at forstå betydningen af indgrebet, kan begæringen om dettes foretagelse fremsættes af en hertil efter indstilling af de sociale udvalg beskikket særlig værge. Der skal dog foreligge tungtvejende argumenter fra værgens side for, at indgrebet kan ske uden den pågældende kvindes samtykke. Værgens indstilling skal godkendes af mødrehjælpens samråd.

4) Kvindens ægtefælle eller samlever skal, såfremt særlige hensyn ikke taler herimod, have lejlighed til, inden beslutning træffes, at orienteres om samfundets hjælpemuligheder for familie og børn og om indgrebet art. Såfremt kvinden er gift, skal om muligt skriftlig erklæring indhentes fra ægtefællen, men pågældendes samtykke behøves dog ikke.“

3. § 3 ophæves, og i stedet indsættes:

„§ 3. Afbrydelse af svangerskab må kun foretages af en autoriseret læge på et af statens eller kommunens sygehuse eller på et privat sygehus, der modtager offentlig støtte, eller på hvilket patienter indlægges for offentlig regning.

Stk. 2. Hvor der er alvorlig fare for kvindens liv eller helbred, kan bestemmelse om svangerskabsafbrydelse træffes af sygehusets overlæge i samråd med kvinden, medmindre ganske særlige omstændigheder taler herimod.“

Gældende lov:

råd, bestående af 2 læger og mødrehjælpsinstitutionens leder eller en anden ved institutionen ansat person med tilsvarende uddannelse.

Stk. 4. Når bestemmelse om svangerskabsafbrydelse foreligger, skal kvinden på begæring modtages på det sygehus (sygehusafdeling), hvorunder hun hører. Sygehusets (sygehusafdelingens) overlæge er berettiget til at forelægge spørgsmålet om indgrebs foretagelse for det i § 6 A, stk. 3, i lov nr. 119 af 15. marts 1939 om mødrehjælpsinstitutioner, som ændret ved lov nr. 176 af 23. juni 1956, omhandlede nævn til vejledende erklæring. Nægter overlægen at foretage indgrebet, kan patienten indlægges på et andet sygehus, om fornødent ved vedkommende mødrehjælpsinstitutions foranstaltning.

§ 4. De i § 3 nævnte læger samt personalet ved de i § 3 nævnte sygehuse er under ansvar efter Borgerlig Straffelov § 263, jfr. § 275, forpligtet til at iagttage tavshed om de privatlivet tilhørende forhold, som de i anledning af spørgsmålet om svangerskabsafbrydelse måtte erfare eller få formodning om, medmindre de ifølge lovgivningen er forpligtet til at udtale sig, eller medmindre de handler i berettiget varetagelse af almen interesse eller egen eller andres tarv.

§ 5. Den, som til brug ved afgørelse af, om betingelserne for svangerskabsafbrydelse foreligger, bevidner noget, hvorom han intet kendskab har, eller forsætlig afgiver urigtige oplysninger, straffes efter reglerne i Borgerlig Straffelov § 162.

§ 6. En kvinde, der selv afbryder sit svangerskab eller lader det afbryde af en person, der ikke er autoriseret læge, straffes, selv om de i § 1 foreskrevne betingelser for lovlig svangerskabsafbrydelse er til stede, med bøde. Afbryder hun sit svangerskab, eller lader hun det afbryde, vidende om, at betingelserne for lovlig svangerskabsafbrydelse ikke er til stede, er straffen hæfte indtil 3 måneder. Under særlig formildende omstændigheder kan straffen bortfalde.

Stk. 2. Fremkommer der under en sag, der er rejst til straf for ulovlig svanger-

Forslag:

4. § 5 ophæves.

5. I § 6, der herefter bliver § 5, ophæves *stk. 1, stk. 2, stk. 3 og stk. 5.*

*Gældende lov:**Forslag:*

skabsafbrydelse mod en uden for ægteskab besvangret kvinde eller hendes medhjælper eller mod hendes medhjælper for forsøg på ulovlig svangerskabsafbrydelse, sådanne oplysninger, at det må anses for godtgjort, hvem der har besvangret hende, straffes denne med fængsel indtil 1 år, under formildende omstændigheder med hæfte, såfremt det godtgøres, at han trods henvendelser fra kvindens side om støtte af personlig eller økonomisk art har undladt at yde hende en efter forholdene rimelig støtte og bistand, og denne undladelse har været af væsentlig betydning for hendes beslutning om at afbryde svangerskabet.

Stk. 3. En autoriseret læge, der afbryder et svangerskab eller yder bistand hertil, vidende om, at de i § 1 foreskrevne betingelser for lovlig svangerskabsafbrydelse ikke er til stede, straffes med fængsel indtil 2 år. Under skærpende omstændigheder, særlig når handlingen er foretaget for vindings skyld, eller hvis den har medført kvindens død eller betydelig skade på legeme eller helbred, er straffen fængsel indtil 4 år. Finder en efter § 1 lovlig svangerskabsafbrydelse sted uden iagttagelse af forskrifterne i §§ 2 og 3, er straffen hæfte eller under formildende omstændigheder bøde. Afbrydes et svangerskab uden kvindens samtykke, er straffen fængsel indtil 12 år.

Stk. 4. Den, som uden at være autoriseret læge afbryder et svangerskab eller yder bistand hertil, straffes med fængsel indtil 4 år. Under skærpende omstændigheder, særlig når handlingen er foretaget for vindings skyld, eller hvis den har medført kvindens død eller betydelig skade på legeme eller helbred, er straffen fængsel indtil 8 år. I gentagelsestilfælde, eller såfremt gerningsmanden har handlet uden kvindens samtykke, er straffen fængsel indtil 12 år.

Stk. 5. Foranstående straffebestemmelser omfatter ikke uagtsomt forhold.

§ 7. Den, der ved ulovlig tvang, jfr. Borgerlig Straffelov § 260, eller ved trusler om økonomisk tab eller om forringelse af stilling i personlig, familie- eller samfundsmæssig henseende eller ved løfte om belønning formår en svanger kvinde, der ønsker at gennemføre sit svangerskab, til at lade

§ 7 bliver herefter § 6.

Bilag til f. t. l. vedr. foranstaltninger i anledning af svangerskab m. v.

Gældende lov:

dette afbryde, straffes, selv om afbrydelsen finder sted under iagttagelse af de herom givne regler, med fængsel indtil 2 år; straffen er dog fængsel indtil 4 år, såfremt afbrydelsen foretages af en person, der ikke er autoriseret læge.

§ 8. Strafansvaret for de i §§ 6 og 7 omhandlede forhold forældes efter reglerne i §§ 93 og 94 i Borgerlig Straffelov af 15. april 1930. Påtale efter § 6, stk. 1, kan dog ikke finde sted, når der er forløbet 1 år efter svangerskabsafbrydelsen.

§ 9. Udgifterne i anledning af svangerskabsafbrydelse afholdes af pågældende selv. Hvis hun ikke har midler hertil, afholdes udgifterne af statskassen eller, for så vidt hun er inddraget under en af de i § 66 i lov nr. 181 af 20. maj 1933 nævnte forsorgsgrene, af vedkommende anstalt.

Stk. 2. I det i § 3, stk. 4, sidste punktum, omhandlede tilfælde afholdes den del af udgifterne, som ville være forbundet med indlæggelse og foretagelse af indgrebet på sygehuset på kvindens hjemsted, i overensstemmelse med stk. 1. Indenrigsministeren kan fastsætte bestemmelser om, at de med kvindens sygehusophold i øvrigt forbundne udgifter for det sygehus, hvor indgrebet foretages, helt eller delvis skal refunderes af sygehuset på kvindens hjemsted.

Stk. 3. Vedkommende mødrehjælpsinstitution kan, såfremt særlige hensyn til kvinden taler derfor, godkende, at indgrebet foretages på et sygehus uden for kvindens hjemsted. I så fald afholdes de derved forårsagede udgifter i overensstemmelse med stk. 1.

§ 10. Der kan af staten ydes kommuner eller private foreninger eller organisationer, som påtager sig organiseringen og driften af et oplysningsarbejde over for befolkningen om seksualhygiejne, refusion af indtil halvdelen af udgifterne herved.

Stk. 2. Tilskuddet til private foreninger eller organisationer kan, såfremt oplysningsarbejdet har særlig tilknytning til bestemte kommuner, betinges af, at disse deltager i udgifterne med indtil halvdelen af det beløb, der ydes af staten.

Forslag:

7. I § 8, der herefter bliver § 7, ændres „§§ 6 og 7“ til: „§§ 5 og 6“, og 2. punktum udgår.

8. § 9, der herefter bliver § 8, ophæves, og i stedet indsættes:

„§ 8. Udgifterne i anledning af svangerskabsafbrydelse afholdes efter de gældende regler for almindelig sygdomsbehandling.“

9. § 10, der herefter bliver § 9, ophæves, og i stedet indsættes:

„§ 9. Der kan af staten ydes kommuner eller private foreninger eller organisationer, som påtager sig organiseringen og driften af et oplysningsarbejde over for befolkningen om seksualhygiejne, refusion af udgifterne herved.

Stk. 2. Udgifterne ved ydelsen af de i stk. 1 nævnte statstilskud afholdes ved bevilling på de årlige finanslove.“

Gældende lov:

Stk. 3. Udgifterne ved ydelsen af de i stk. 1 og 2 nævnte statstilskud afholdes ved bevilling på de årlige finanslove.

§ 11. Genstande eller stoffer, der er tjenlige til at forebygge svangerskab, må kun forhandles, såfremt de er godkendt af justitsministeren efter forhandling med sundhedsstyrelsen. Justitsministeren kan om fornødent efter forhandling med handelsministeren fastsætte priserne, som skal være tydeligt angivne på emballagen, og kan fastsætte de til gennemførelsen af en effektiv begrænsning af og kontrol med priserne fornødne bestemmelser om vilkårene for adgangen til at omsætte de nævnte genstande eller stoffer. De omhandlede genstande og stoffer må kun forhandles fra apoteker eller fra udsalgssteder, der er godkendt af embedslægen efter forhandling med politiet.

Stk. 2. Erhvervsmæssig undersøgelse af urinprøver med henblik på påvisning af svangerskab må kun foretages af læger og apotekere samt af personer, som af sundhedsstyrelsen autoriseres hertil.

Stk. 3. Overtrædelse af de i denne paragraf fastsatte bestemmelser straffes med bøde.

§ 12. Justitsministeren fastsætter nærmere regler til lovens gennemførelse.

Stk. 2. Overtrædelse af de af justitsministeren i medfør af denne paragraf givne forskrifter til gennemførelse af de i §§ 1-4 givne regler straffes med bøde eller hæfte indtil 3 måneder.

§ 13. Denne lov træder i kraft den 1. oktober 1956.

Stk. 2. Samtidig ophæves lov nr. 163 af 18. maj 1937 om foranstaltninger i anledning af svangerskab m. v. som ændret ved lov nr. 89 af 15. marts 1939 samt § 235, stk. 2, i Borgerlig Straffelov af 15. april 1930, jfr. bekendtgørelse nr. 215 af 24. juni 1939.

Stk. 3. Regeringen bemyndiges til vedagl. anordning at sætte loven i kraft på Færøerne, evt. med sådanne ændringer, som måtte følge af øernes særlige forhold.

Forslag:

10. § 11, § 12 og § 13 bliver herefter § 10, § 11 og § 12.

11. I § 13, *stk. 4*, udgår ordene „i de i § 3, *stk. 3*, omhandlede tilfælde“.

Gældende lov:

Stk. 4. Indtil der i Grønland kan oprettes mødrehjælpsinstitutioner eller dertil svarende institutioner, skal svangerskabsafbrydelse i Grønland i de i § 3, stk. 3, omhandlede tilfælde kunne ske efter samråd mellem den autoriserede læge, der foretager indgrebet, og en anden autoriseret læge.

Forslag: